

meer hierbij aan, die door het rumoer aangelokt het hunne wilden hebben van dit relletje en van de daaraan verbonden pret. Al dat smijten en gooien met tin-, koper- en aardewerk, met beddegoed en kleeren, werkte aanstekelijk en opwindend en was het niet een grappig gezicht, toen een zwaar veeren bed, dat naar buiten gebracht was, daar werd opengesneden, zoodat de veeren her- en derwaarts vlogen? Meubelen werden kapot geslagen; na een paar uur tijds was het huis van onderen tot boven een rommel van overal verspreide voorwerpen, van scherven, papieren, planken en beschadigd huisraad.

Dat ook de hebzucht bij sommigen een woordje ging meespreken is begrijpelijk. Wat heel op de straat terecht kwam vond al spoedig een eigenaar of eigenares onder het motto: „is het buyt, soo moet ik mede grabbelen”. Tinnen schotels en kannen, kleeren, kussens, dekens en zelfs twee veeren bedden zag men wegdragen, zonder dat iemand het verhinderde, of het moest zijn, dat een tweede dief den eersten den buit weer afnam. Pieter Pietersz., molenaarsknecht, vond het toch jammer het linnen tijk van het uitgeschudde bed te laten liggen, hij nam het mee en verborg het in zijn meesters paardenstal. Griet Sanders bood zeker niet belangeloos haar diensten aan om een ander bed te helpen wegbrengen naar de nieuwe huizen buiten de Goudsche poort. Een bootsgezel smeed een zakje met geld in het voorhuis, waarna de geldstukken over den grond rolden en vele handen zich uitstrekten om daarvan iets machtig te worden. Henrick Gerritsz., een mandenmaker, zag een man uit het huis komen met een arm vol kleeren, terwijl een deken achter hem aansleepte; fluks den voet daarop gezet en zich daarvan meester gemaakt. Jan Henricksz. een brouwersgast, ontdekte een jongen, die een pak kleeren en twee mantels wegdroeg; als zijn aandeel in de buit nam hij de mantels. Jan Ariens, een jongen van 13 jaar, had uit het voorhuis een zakje met geld of zilver weggenomen, doch moest dit weer afstaan aan twee mannen. Ook kasten werden opengebrokeu en daaruit werd linnengoed gestolen. Men kan dit stelen moeilijk op rekening stellen van de liefde voor Tromp, doch de betrekkelijk kleine waarde en het kleine aantal der gestolen voorwerpen doet toch wel zien, dat diefstal slechts een bijkomstige omstandigheid en niet de groote drijfveer was bij dit tumult.

Burgemeesters zaten onderwijl met de handen in het haar. Zij